

DUMITRU CORBEA

Anii
TINERI

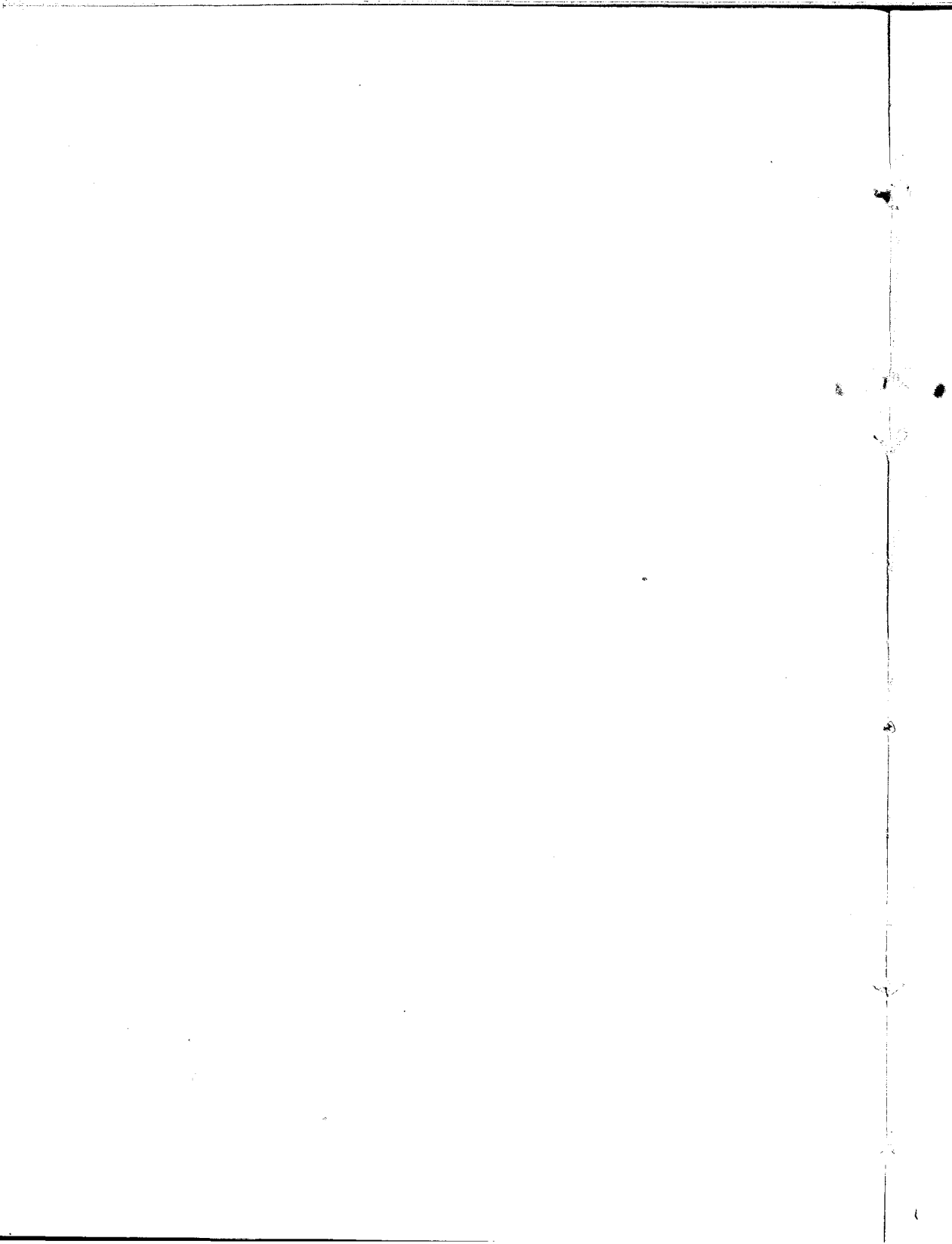


EDITURA DE STAT PENTRU LITERATURA ȘI ARTA

Doftana

baladă







I

Săracul când iese 'n sat
De bogat e rușinat ;
El pe gură-și pune chei,
Botniță ca la viței.

Ca locul sub plop, umbrit,
Sufletu-i neliniștit :
E ca apa ce-a pornit
Și matcă nu și-a găsit.

Argății un bogătan
Până crescui băietan.
M'a luat ca sufletar,
Fără bani și calendar...

Trăgeam brazda largă, groasă,
Și mă aplecam pe coasă.
Cu ulciorul îngropat
Porneam ziua să străbat.

Basmaua unei copile
S'aprindea printre movile.
Era rujul fânului,
Fânului și sânelui.

Vărsam apa din ulcior
Și turnam într'insul dor.
Copila, dragostea mea,
Câmpul ars îmi răsădea.

Ca năframa călătoare,
Făcea salturi prin ogoare
Și ca roiul de albine
Lăsa zumzetul în mine.

II

Bogatul fierbea 'n mânie,
Cum fierbea musca 'n câmpie.
N'avea loc, astâmpărare,
Că eu nu-i dam ascultare.
Strigând s'așez un fuscel,
Smulse din jug un restel.
I-am luat din mâini restelul
Și l-am bătut cu fuscelul,
L-am bătut, i-am numărat
Câte de copil mi-a dat
Și pe brazdă l-am lăsat.

— „Bogat cu hambare pline,
Tulpină de mărăcine,
Săracu-ți dorește bine
Cum și tu i-ai dorit bine,
Căci pe omul sărăcit
Nesătul l-ai dijmuit.“

Mă dusei apoi în sat,
Cătai plug pentru arat,
Căci săracii vara ar',
Cu pluguri fără brăzdar ;
Când porumbu-i de prășit,
La ei bobul n'a'ncolțit,
Când porumbu-i de tăiat,
La ei gerul l-a uscat...

M'am rugat și m'am rugat
De avuți pân' la 'nserat,
Dară plug n'am căpătat.
Drumul larg am apucat,
Lumea, viața să străbat.

III

Trecui munți, câmp cu păiș,
Până la Baia de Criș.
Eram muncitor băieș,
Meșter tânăr fără greș,
Dar n'aveam nici de'mbrăcat,
Nici mălai de cumpărat.
Săpam aurul să-l scot,
Să-l strângă bogații tot
Cum strâng lanur'le de grâne
Să n'aibă săracul pâine.
Treceau veri, toamne 'mbrumate,
Cu opinci nedescălțate...

Săpam și vorbeam în mină
Cum stăpânirile 'nclină,
Cum sălbaticii nu vor
Să golească punga lor...

IV

Ani de lupte, ani de greve,
Inceput de vânt pe pleve,
Inceput, mijit de zori
Prin brațe de muncitori.
In vârtej, spume de ape,
Inimi ard și bat aproape.
Fețe arse, palme grele,
Plămădesc aprinse stele...

V

Intr'o noapte-am fost luat,
Luat și întemnițat.
După ce-am fost judecat,
Judecat și condamnat,
M'au pornit pe drum, legat,
Și 'ntrebam câte-un soldat
Cât mai este de umblat.
Și soldatu-mi răspundea
Când Telega se zărea :
— „Peste râpă se 'ncovrigă
O bucată de verigă,
O omidă cenușie,
Așteptând pomul să-i vie...”

VI

Doftană, grea închisoare,
Fără o rază de soare,
Din bucăți de stânci zidită,
Clădită și 'mprejmută,

Fără iarbă în grădină,
Fără nicio rădăcină
Care să scoată 'n lumină
Mugurii de pe tulpină.

VII

Când pășii pragul de zid
Mă fărmară ca pe-un blid.
Strigând la mine să tac,
Mă loveau cu bâta 'n cap;
Intrebându-mă ce zic,
Mă loveau să mă ridic.
Pe trup creșteau vârcile
Și bășici cât nucile.
Din sânge 'nchegat, vârtos,
Priveam drumul luminos
Și 'n ochi flacări s'aprindeau,
Flacări care m'ajutau.
Călăii se rânduiesc
Și trupul îmi chinuesc.

Unul să rătă-a 'nceput :
— „Mă-ta grijă n'a avut
Să te poarte primenit,
Cămașa să-ți fi clătit,
Prohabul să-i fi cârpit,
Să-i fi pus și betele,
Betele și spetele.“
Eu atunci m'am înturnat
Și jivinei i-am strigat :
— „De grăiești de mama-așa,
Se vede că te lăpta
In pruncie o cățea,
Nu o mamă ca a mea !”
Paznicul s'a mâniat,

Straiele mi-a sfâșiat
Și cu ochi păinjeniți
Iși ștergea pumnii dospiti.

VIII

Un covali fiare 'nroșește,
Le bate și le lățește,
Cu ochiul le potrivește,
Bete late făurește,
Bete late, de cămașă,
Pentru lumea nevoiașă...

IX

Foiul suflă, para crește,
Fierul geme strâns în clește.
Geme dela 'ncheieturi,
Sub ciocan și pălituri.

X

Paznicii parcă-au turbat
Și iară m'au apucat,
Căci fierarul a strigat
Că-i gata de măsurat...
Și călăul îmi tot spune :
— „Soarele acuș apune...
Bete cusute 'n beteală
Te-așteaptă pe nicovală.
Azi e zi de fericire

Că 'mbraci cămașa de mire,
Cusută cu ibrișin,
Să-ți scoată viața din chin ;

Bătută 'n fluturi de foc
Să ai în viață noroc.
Mâne noapte te cununi
Lângă malul cu trei pruni.”

Intre mulți tâlhari stăteam,
Graiul greu le 'nțelegeam.
N'aveam de unde afla
Că la cei trei pruni era
Gârla cimitirului,
Fapta, crima sbirului.

Mă țin ca pe armăsar
Adus lângă potcovar.
Cu răspili și cu ciocane
Imi tot umblă prin ciolane.
— „Oprește-te, potcovar,
Răcește fierul din jar,
Nu mă chinui, păgâne,
Că și ții chinu-ți rămâne!
Nu socoti vinovat
Pe omul care-a luptat
Și lovește 'nverșunat
In acei de l-au prădat.“
Imi pun puterile toate
Și dau un călău pe spate,
Și-i pun fiarele fierbinți
Să-l străbată până 'n dinți.
Dar el strigă la fierar
Să mă ardă mai amar.

Mă țin strâns și mă izbese,

Oasele 'n mine trosnesc,
Măinile mi 'nțepenesc
Când cătușe-mi nituesc
Și cu apă le călesc.
Aburi roși mă 'nvăluiesc,
Ca'ntr'o pară mă 'nvelesc
Și trupul îmi pustiesc.
Ascultam cum sfârâia,
Arsă, friptă, carnea mea.

XI

Curge sânge în Doftana,
Și-i deschisă, curge rana.
Lupte, veacuri străvezii,
Aduc viață 'n colivii...

XII

M'au pornit pe coridoare,
Bolți bolnave de răcoare,
Bolți tăiate de pietrar,
Puse 'n păcură și var...

Tovarăși încătușați
Țineau pumnii ridicați
Și cântau ne 'nfricoșați :
Sculați, oropsiți, sculați !
Zuruiiau cătușe grele,
Sângerând rănilile mele.
Mi-au pus cătușe pe mâni
Să le port opt săptămâni,
Opt săptămâni și trei luni,
Ura unui veac s'aduni.

Mi-au pus fiare la picioare
Și pe fiare trei zăvoare,
Iar la gât cerc încuiat
Să nu pot nici să mă sbat
De-oi fi de viață lăsat.
Fierul de pe răni, pe țoale,
Cântărea treizeci ocale.
Văzând că tot nu m'am stâns,
Au găsit că nu-i de-ajuns
Și de-un lanț mai subțirel,
Legat în chingi de oțel,
Mi s'atârnă-un tăvălug
Ca la gonitori de jug
Care 'nvață cum să tragă,
Să se potrivească 'n vlagă,
Să se potrivească 'n pas,
Să aibă acelaș tras.
Buturuga cioturoasă,
Bună de batcă la coasă
Și de coadă la 'mblăciu,
Se rotea ca un burghiu.
Și'n ungher stam țintuit
De călăi nebiruit.

XIII

Gândul mi-i ca pașărea
Ce clatină ramurea,
Iar trupul mi-i istovit,
Chinuit, nehodinit.
Cămașa mi s'a 'nroșit
Și de răni mi s'a lipit.
De-ar cădea un nor, o ploaie,
Să-mi mai spele din puroaie.

XIV

Plouă-afară din găleată,
Gura-mi arde de uscată.
Dimineața și la cină
Ușa pârâe 'n țâțină ;
N'o deschid să-mi dea mâncare,
Și-aduc apă în căldare
Și-o varsă și fac bulhac,
Cu somnul să nu mă 'mpac,
Să n'am loc de aciuare,
Nicio palmă de culcare,
Nicio palmă de uscat
Ca să-mi ție loc de pat
In acest iad blestemat
In care sunt aruncat.

XV

Noaptea s'auzeau la porți
Țipete, scrâșnit de roți,
Clămpănitul de la puști,
Zăngănit de uși la cuști.
Erau aduși comuniștii :
Muncitorii, ceferiștii,
Luptătorii îndârjiți,
Cei mai buni, cei mai iubiți.
Țineau pumnii ridicați
Și cântau ne 'nfricoșați :
Sculați, oropsiți, sculați !

Gândul se pornea afară,
Dragoste de om și țară,
Nesecat, aprins isvor,
Dragoste pentru popor.

XVI

In lanțuri greu ferecat,
Mă vedeam la mine 'n sat,
Mă vedeam cosind la pir
Numai c'o oală de cir
Legată c'o legătoare
Sub o tufă de cicoare.
Nu-mi era dor de mâncare,
Cât mi-era dor de ponoare,
De cărările bătute,
De tioculețe și cute,
De greblă și de țepoi
Să fac grămezi de trifoi,
De trifoi și de sulfină,
S'aștept dragostea să-mi vină,
Să-i fac umbră din broboadă,
Inima să nu-i mai ardă;
Să culeg năgările
Și să mă duc sările
La apă, pe la răchiți,
Unde se duc cei iubiți,
Sub tulpine de copaci,
Pe câmpul țesut de maci,
Unde se duc cei săraci.
Vedeam cum minele toate
Vor da bogății la gloate,
Iar în sat vedeam pâlmașii
Cum judecă bogătașii,
Cum puterea țării au
Toți acei ce sufereau.

XVII

Au trecut opt săptămâni,
Opt săptămâni și trei luni

Și din locu 'ntunecat
In celulă m'au mutat.

Doftană, grea închisoare,
Fără o rază de soare,
Din bucăți de stânci zidită,
Clădită și 'mprejmuită,
Fără iarbă în grădină.
Fără nicio rădăcină
Care să scoată 'n lumină
Mugurii de pe tulpină ;
Cu pat fără rogojină
Să nu ai pe el hodină,
Pat din două scândurele
Să le porți semnul pe șele.

XVIII

Mama de drum s'a gătit
Și la mine a pornit.
Intrebând din sat în sat,
La Doftana s'a urcat.
Pe jos veni de departe
Cu desagile 'ncărcate
De toți sbirii s'a rugat,
Dar ei nu s'au îndurat.
Plângea sub zidu 'nchisorii
Cum plâng mamele feciorii
Când nu-i văd și-i știu în chin
Și zicea : — „Am să mai vin,
Lângă tine m'oi muta
Să-ți alin suferința.
Spre tine să tot privesc,
Peretii să-ți încălzesc,
Rana să-ți tămăduesc.”
Celui mai mare-i spunea :
— „Ascultă la vorba mea.

Tu n'ai fost în suferință,
Zămislită, rea ființă.
Lighioană omenească,
Cine putea să te nască ?
 Ființa ce te-a lăptat
Să-ți dea suflet a uitat
De ridici spurcata-ți mână
Să lovești într'o bătrână."
Și măicuța, mânioasă,
Iși făcea calea întoarsă.

Tristă, aplecată 'n șele,
O zăream printre zăbrele
Și-atunci strigam mamei mele :
-- „Bună vreme ! Bun sosit !
Feciorul nu ți-a murit !
Cum nu pot vântul opri,
Nu pot glasul stăpâni !
Verse 'n trup foc și oțele,
Ochii nu pot să-i înșele !"
Fața smeadă-și întorcea
Și brațele-și deschidea
Și plângând mă 'mbrățișa
Și cu mâna mi-arăta
Că 'mpreună iar vom sta!..

XIX

După cât și cât era
Mai veni și-o iarnă grea.
Mâini, picioare degera,
Carnea se învinețea.
In celule viscolea,
Vântul în pereți izbea,
Piatra zidului urla.

Bufnițe, corbi se 'nvârteau,
Toate, tot ne-amenințau.
De-alături se auzea
Cum un tovarăș gema,
Căci de două luni zăcea.
Pântecul i se umfla,
Din cap părul îi cădea,
Ziua, noaptea, tot striga.
El din viață se stingea
Și 'n ascuns îl îngropa.
Din cimitirul cu pruni
Ura va rodi lăstuni...

XX

Și pe zi ce tot trecea
Greva foamei se 'ntețea.
Fiecare, lângă zid,
Avea pânea pusă clid,
Felii mici, negre, uscate,
Printre gratii aruncate.
Când tortura va 'nceta
Atunci și noi vom mânca.

XXI

Cine doarme 'n închisoare ?
Patu-i rece, patul doare,
Din sute de colivii
S'aud inimile vii...

XXII

Doftană, apă 'nspumată,
Du cătu-i țara de lată,

Cătu-i țin pășunile,
Prin toate cătunele,
Cuvântul întristător
Și cuvânt bucurător,
Să știe și copilașii
De ce-au făcut ucigașii.
Dar să mai șoptești, Doftană,
Că'n suflet n'am nicio rană
Și-o veni 'n vreme o zi
Când toate se vor plăti
Și-atunci va 'nflori în veac
Viața omului sărac,
Viața celui muncitor
Ce n'avea în trudă spor.
Spune că, noi, condamnații,
Vrem frăție între nații
Și bine norodului,
Stăpân lui și rodului.

Valul tău cu noi să bată,
Din adânc spinul să-l scoată.
Până 'n clipa revărsării
Să duci gândul nostru țării.

XXIII

Sui mâinile, sui,
La mici ferestruți,
La gratia deasă
Ca iarba de coasă,
La gratia ușii,
Hotar, cu țarușii.
Ochii străbat
Din cat până 'n cat.
Se face-un popas.
Pornește un glas

Ca focul ce luce :
Partidul conduce.
Lupta nu 'nceată
Și semne s'arată
Că marea furtună
Stă'n fabrici, răsună.

O burniță rece
Până la os trece.
Sgudue vedenii,
Strigă gardienii.
Crapă zidul, cade,
Spaima clipa roade.
Sub piatră, sub rânghi,
Moartea strânge 'n căngi.
Comuniștii cată
Frații să și-i scoată.

Sub piatră, sub var
Se aude rar :
— „Duceți muicei dragi
Infloriți desagi
Pe care-a țesut
Dragoste, sărut.“

XXIV

Munți întunecați,
Zorii revărsați,
Mame'ndoliate,
Cunoscut și frate,
Din oraș, cătună,
Bocetu-i furtună :

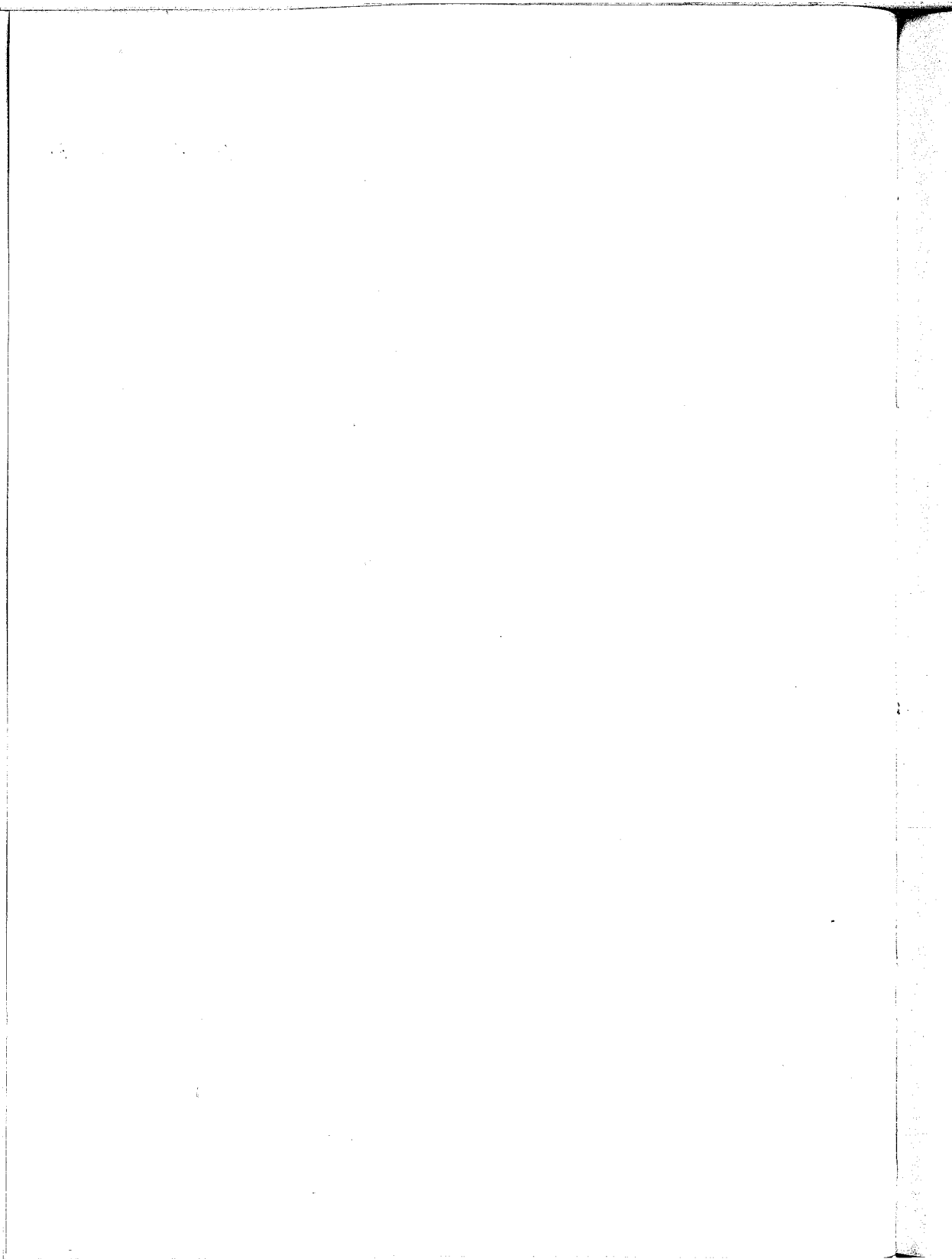
— „Vechea rânduire
E prăpăd, măhnire,

Dar s'a arătat
Ca un zid crăpat.
Să bea din otravă,
Să se 'nnece'n lavă,
Lava din popor
Aprinsă'n cuptor."

XXV

Luptând și luptând
Mulți lipsesc din rând.
Dar vin milioane!
Rânduri și coloane,
Țara'ntreagă vine,
Urcă pe coline,
Pe drum luminat,
Steag roș, ridicat.

Balada celor patru mineri



I

Pe munți, la Arșițe,
Cu păduri peștițe,
Brad, mestecăniș,
Făget, păltiniș,
Se aude-un cor,
Val clocotitor,
Zid plin de puteri,
Glasuri de mineri.
Ies din mină, vin,
Sfatul ei îl țin.
— „Tovarăși, tovarăși,
Vă amintesc iarăși,
Precum v'am mai spus :
Steagul luptei, sus !
Din umbră se 'ncearcă
Lumea să se 'ntoarcă;
Ochi vicleni, de fiară,
Vor părjol pe țară.
Șarpele când piere
Mușcă, varsă fiere.
Domni fără moșii
Ne-ar rupe fâșii,
Domni fără de mine
Nu vor să-și aline
Gândul c'au plecat

Dela ce-au visat...
Cine-ar putea oare
Pune stăvilare
Forței populare
Care și-a găsit
Noul răsărit ?“

II

Noaptea se lăsa,
Valea răsuna,
Răsuna de cânt
Și de plin cuvânt,
Cuvânt sănătos,
Cald, deschis, frumos,
Dând a se gândi
Munți a birui.

III

Patru bravi mineri,
Intre dânșii veri,
Doi frați ardeleni
Și doi moșoreni,
Au pornit, pornit,
Drum pe dibuit,
Drumul nopții crunte,
Au pornit să 'nfrunte
O măgură joasă,
De brădet pletoasă,
Culmea cenușie
De pe Văcărie.
Au pornit pe văi
Ca patru vâpăi,
Vâpăi nevăzute,

Nici de ei știute
Cât au fost păstori,
Munților feciori,
Muncitori săraci
Pe plute cărmaci.

Ei își amintesc
Și își povestesc,
Povestesc pe rând
Tot ce au în gând :
— „Grea viață am dus
La mina de sus,
La mina aleasă
Dela Piatra Arsă,
Când, de dimineață,
Soldați cu sâneală
Se urcau pe văi
Ca niște potâi.“
— „Scoteam minereu
Cu sufletul greu,
De-un gând chinuiți
Căci eram robiți
Căutând o cale
Să scăpăm de jale :
Luptă ne'ncetată,
Tot mai ne 'nfricată...”

IV

Tot mergând pe vale
Și punând la cale,
Ciochina-au lăsat,
Pârâu tulburat,
Ciochina puhoi,
Vârtejit de ploi.

Prin ploaie și nor
Merg spre Oușor,
Munte'n susul apei
Spre Poiana Stampei.
Au mers pe prundiș
Și-au urcat pieptiș,
Iar desagii plini
Legăți de țapini
Le săltau pe spate
Lângă târnăcoape.
Negura din munți
Le curgea pe frunți,
Stropii reci de ploi
Ii trăgeau 'napoi,
Fulgii de zăpadă
I-ajutau să vadă.
S'au oprit în loc
Și-au aprins un foc,
Căutând rășină
Să facă lumină,
Căci unul din ei
A spus la tustrei
Că locul sortit
Crede că-i găsit,
Căci are ca semn
Prăbușitul lemn...

V

Flacăra ce crește
E pentru-o poveste,
Iar în zori de zi,
Munca vor porni.
Vor pune căpestre,
Frâiele măiestre
Sălbaticii firi
Pentru mari zidiri.

Pe cozi de lopeți
Vor pune săgeți
Negrei galerii
Și văii pustii.
Unul dintre ei
A strâns vornicei
Cu vin și plăcinte
C'o lună 'nainte.
Voia să se 'nsoare
In câșlegiul mare
Și nici n'a putut
Să facă știut
Logodnicei sale
De ce-i pus la cale.
Scormonind scânteii
Spunea celor trei :
— „Mândra mea-i fată codană
Jucăușă ca o mreană,
Cu părul făcut cosiță,
Lins ca solzii de lostriță.
Mi-a cusut flori pe cămeși
Și-a 'ntrebat : n'ai să mă leși ?
Pe-alta n'ai să mai iubești
Cât pe lume-ai să trăiești !“

VI

Cei tuspaturu veri,
Cei patru mineri,
Muncitorii cinstiți,
Sunt nebiruiți.
Sub brăzi înfrățiți
Stau adăpostiți,
Focul întetesc
Și grăiesc, grăiesc...
Unul se întoarce,
Sacul își desface,

Și-a 'nceput cetire
De-a luptei pornire,
Lupta pe pământ,
Cu foc în cuvânt.
Unul obosește,
Somnoros grăiește :
— „Oprește, oprește,
De somn te gătește,
Somn pe așipit
Pân' s'o fi mijit
Roșietici zori,
Bunii aflători,
Cu ochii de jar
Pe-al cerului car.
Mâine pe sub sară
Te-om asculta iară.“
Altul, grijuliu,
Spune'ntr'un târziu,
Privind pe cel văr
Indrăgostit, măr:
— „Trupul de griji frământat
Nu adoarme nici pe pat.
Nu s'atinge gene de gene
Ori ce-ai pune și-ai așterne.
Dormi tovarășe și frate
Pe pânze de fulgi curate,
Dormi, căci mâne, în bordei,
Singur cartea ai să-mi cei.“

VII

Locul curățit
Este pregătit
Ca pân'n într'o lună,
Intr'o lună lună,
Munții Văcării
Să dea bogății,

Să verse mereu
Bogat minereu,
Mina cea din fașă
Să fie fruntașă,
Cu mangan ales,
Bob cu bob cules.

VIII

Sub frunza cea moartă
S'a deschis o poartă
Și prin ea se cară
Minereu afară.
Cei tuspătru veri,
Cei patru mineri,
Muncitori și frați
Prin luptă legați,
Stau și socotesc
Și așa grăiesc:
— „Cu brazi subțirei
Căptușim cu ei
Malurile surpate
De ape mâncate.“
Vărul logodit
Pare ugilit,
Și'n urechi îi zice
Munții din tulnice,
Horile din sat
L-au îmbrățișat.
Ar voi să scape,
Munți să nu mai sape,
Ar vrea să desmierde
Bradul cel mai verde,
Dar bradu-i ghimpos,
Nu-i obraz frumos...
Și cei patru zic
Cu glas de tulnic:

— „Priviți pe cel clin,
Făcut din brad plin,
Tărgile 'ncărcate
Cu poveri bogate
Pleacă 'ntraripate.“

IX

Cei patru veri,
Muncitori-mineri,
Din greu se trudesec,
Pereți căptușesc,
In piatră cioplesc,
Drumul prelungesc —
Și munții de poale
Se îmbracă 'n zale.

X

Cei doi săpători
Și doi cărători
Lămpile pompează
Și-așteaptă să vază
Ce mare jivină
In munte suspină.
Unul din ei spune:
— „Parcă e-o minune!
Pasări grăitoare
Intreabă de soare,
Care printre sboruri
Intreabă de doruri.
Când s'a arătat
Cu ciocul curat,
Sub pietre a stat

Și nu a sburat.
O floare aleasă
Încă neculeasă,
Floare de pe vad
Nepusă'n răsad.
Am să fug pe dată
S'aduc o găleată
Și-am s'arunc stropi-roii
Să sboare prin ploii."
Unul dintre veri,
Plin mai de puteri,
S'a plecat s'o ia
Și-așa îi grăia:
— „Te desmierd, te-alint
Floare de argint,
Brâu de curcubeu
Sufletului meu,
Prunc născut în lume
Încă fără nume.
Ieșit din găoace,
Leagăn eu ți-oi face
Albie de râu,
Mult să nu te țău.
Mare ai să crești
Și n'ai să scâncești.
Furtunoș și blând
Vei trăi cântând."
Cânta și muncea,
Leagănu-i făcea
În care să culce
Melodia dulce,
Glasul șoptitor
Curat ca un dor.
Săpa șanțisor,
Leagăn de izvor,
Șanțisor prin mină,
Apa să nu vină.

XI

Izvorul curgea,
Bolta străbătea
Și ajuns afară
A 'nceput să sară,
Soarelui să zică
Mogâldeața mică :
— „Hei, bătrâne foc,
Pentru tine joc,
Căci pe raza ta
Viața-mi voi purta.
Dar mai înainte,
Bunul meu părinte,
Căci te recunosc,
Țin să mulțănesc
Celor patru veri,
Veri și mineri
Care cu sudoare
M'au adus sub soare.“
Și privind 'napoi
Susura cimpoi,
Susura de viață
Ca o dimineată
Și se 'ndepărta.
Pădurea cânta,
Viața se năștea.

XII

Cei patru veri,
Muncitori-mineri,
Bătuți de furtuni,
Patru săptămâni
N'au mai dat prin sat
Și au tot săpat.

XIII

Fata greu se svârcolea,
Nu dormea, nici nu mânca,
Zi și noapte aștepta
Dragul ei de s'o 'nturna.
La 'nceput ea s'o gândit
S'o fi dus la pescuit.
Și în gându-i chinuit
Ii părea că l-a zărit.
Se frământă ne'ncetat:
Cu ce ea l-a supărat?
Și se 'ntrebă'n mintea vie:
Alta n'ar putea să fie?
Și cu dor de răzbunare
Trage cismele'n picioare
Și din cui, de lângă horn,
Iși ia traistă și corn.

XV

Pe Bistrița cată,
O plută s'arată,
O plută mai iute,
Dragul s'o sărute,
Că focul aprins
Trupul i-a cuprins
Și din ochii ei
Năvălesc scânteii,
Scânteieri de ură
Care n'o îndură.
Cu gândul poznaș
Scăpă pe plutaș,
Dar apa creștea,
Malurile umplea,
Alt plutaș trecea,
Trecea prin vâltori,

Prin vârtej de hori,
Dar iată venea
O plută mai grea.
Fata n'aștepta,
De pe mal sărea,
Straiele-și uda,
Dar ea nu simțea.
Plutașul cânta
Și o întreba:
— „Te duci la oraș,
Fată de plutaș
Pornită'n zăpor
Ca un vânător?
Pentru cine bați
Munți nemăsurăți?
Vremea-a vremuit
Și tu ai pornit.
Eu te-aș sfătui
Răul nu-ți spori.“
Fata s'așeza,
Catrința storcea
Și nici nu vedea
Cornul ce-i sălta.
Inima-i plângea,
Dar nu-și arăta,
Sângele-i gemea,
Dar fața-i zâmbea.
Gându-și ascundea
Și 'ncet răspundea:
— „Cărunte plutaș,
Mă duc la oraș
Ca să-mi văd un frate
Care-o mers la carte.“
Plutașul clipi
Și așa-i grăi:
— „Fratele ți-l știu:
Dorul tău pustiu.
Tinereța'n piept
Te va purta drept...“

XV

Urca munți pieptiș
Pân' la Păltiniș.
Prin Dorna și Șar
Intreba'n zadar.
Străbătea ocini
Și 'ntreba pe-oricini:
— „Spuneți, n'ați aflat
De-un tânăr băiat
Bine odrăslit,
Numai potrivit?“
Unde nu-l căta,
Unde nu 'ntreba?
Stând își amintea
Ce el îi spunea.
Grijă îi purta
De tot ce făcea.
In cuget și gând
Era mereu blând.
Toate-i trec prin minte
Și n'are cuvinte
Pentru-a cântări
Cât poate iubi.

XVI

Intrebând bătrâni, copii,
A ajuns pe Văcării
Și'n izvor privea plângând
Și-i treceau toate prin gând.
— „Izvoarașule, izvor,
N'ai putea să-mi spui de dor?
N'ai văzut în munți cumva
Rătăcit pe careva,
Fără hrană și căsuță

Căutând o potecuță?
Izvorul se răsuci,
Se 'ndoi, se șerpui,
Și-apoi fetei îi vorbi:
— „Pe cele poteci
Sunt patru voinici,
Muncitori-mineri
Intre dâșii veri,
Bravi mineri și frați
Prin luptă legați
Ei m'au ajutat
Soare de-am aflat
Ei m'au alintat
Și m'au desmierdat,
Iar eu drept răsplată —
Și privi la fată —
I-am pândit viclean
De sub bolovan
Și-a venit un stol,
Piatră, rotogol,
Armături rupând,
Mina astupând.“

XVII

Fata n'aștepta,
Cornu-și ridica
Și suna, suna,
Suna și plângea,
La mină fugea.
Striga, asculta,
Nimic n'auzea.

Satele-auzeau
Și'n munte porneau,
Că-i primejduit

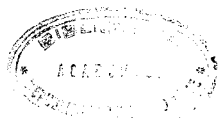
Suflet chinuit.
Creșteau ca din ape
Zeci de târnăcoape,
Zeci de felinare
Se urcau pe zare.
Mineri și ciobani,
Femei și țărani,
Munții biruiau
Și-afară ieșeau,
Vii, doi câte doi,
Patru frați eroi.

Vărul logodit
S'a și repezit
Și-a cuprins în brață
Tânăra lui soață.
Cântul a pornit
Sate de-a vestit
Ce s'a făptuit.

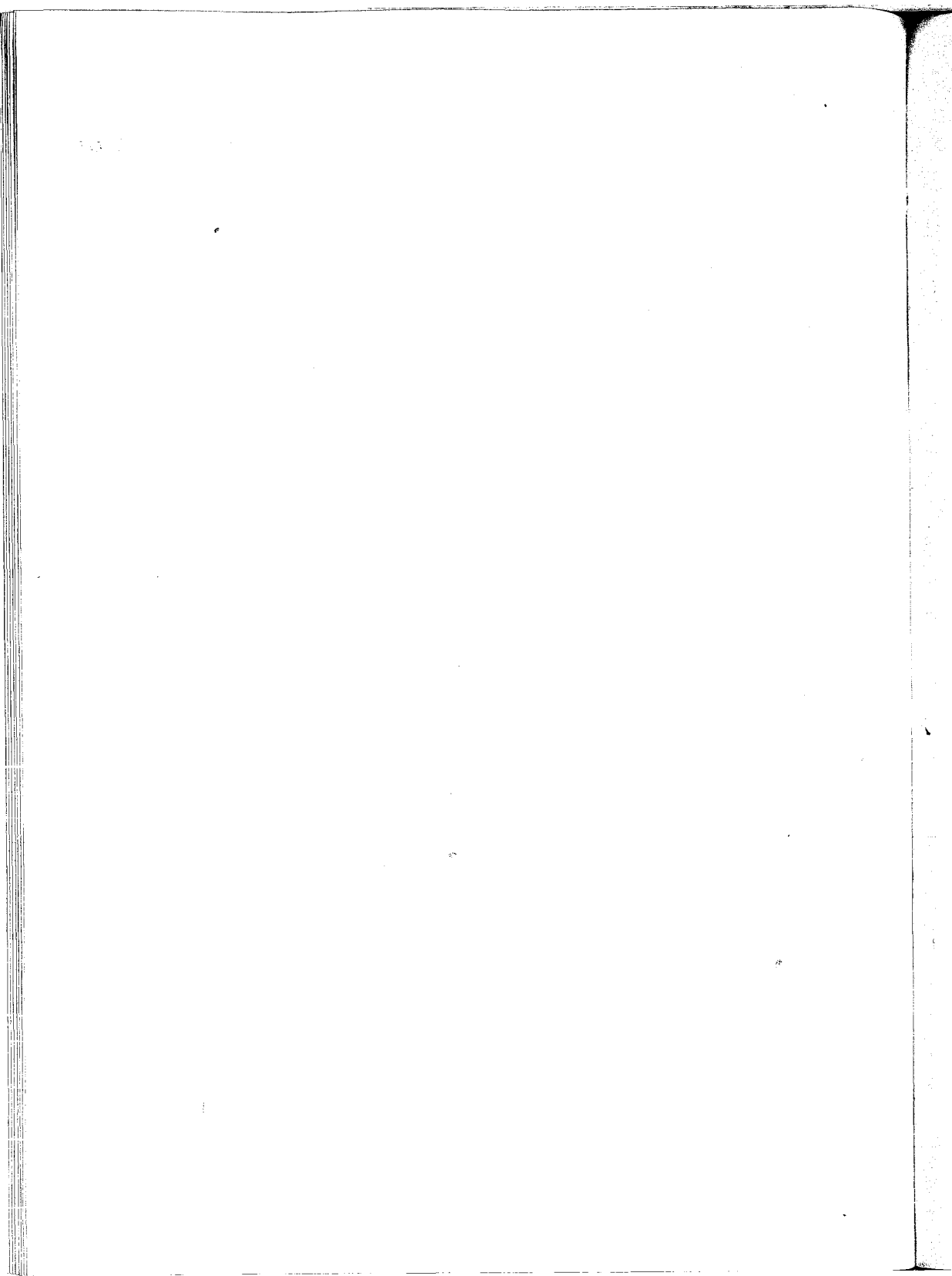
Roșu steag părea
Pe munte o stea,
Căci cei patru veri,
Muncitori-mineri
Ca un strop de rouă,
La mina cea nouă,
Făceau sărbătoare
Clasei muncitoare.

Vatra Dornei

1 Noiembrie 1948



Noroc bun



De sub deal, ca dintr'o strungă
Norii vin și trec în fugă.
Cârduri albe de mioare
Pasc pe-o pajiște de soare.

Aburi din ogorul ud...
Crezi că râde colțul crud.
Aripi mici de popușoi
Cresc pe-un vârful de mușuroi.

* * *

Pe două coline,
Cât ochiul te ține,
Pe-un loc înclinat,
Se află un sat;

Sat între ogoare
Cu sălașuri rare,
Țărani risipiți
Și maci înfloriți.

Țărani bucuroși,
De viață setoși,
Tari și 'ncrezători
In frați muncitori.

* * *

Drumul omului sărac
A fost mers făcut de rac;
Ca să iasă din nevoi
Tot fugea mereu 'napoi...

Glasu-i ce-a fost amorțit
Grabnic s'a tămăduit,
Nodul din gât s'a topit,
Cuvântul și l-a călit.

In drum nu se mai smerește
Când popa-l blagoslovește;
Spinarea nu și-o 'ndoește,
Pâinea nu și-o mai cerșește.

Spune răspicat ce crede,
La bogați le-o spune verde
Că el unul îi urăște
De când în lume trăiește.

Nicăieri să nu mai crească
Rădăcina lor drăcească,
Nicăieri să nu mai fie
Rădăcina lor pustie...

Săracul își amintește
Și altora povestește :
„Ca un om ne-ajutorat
Zece ani m'am judecat.
Din om pașnic, așezat,
M'am trezit împricinat,
Pe drumuri mereu purtat;
Iarna, de frig înghețat,
Vara, aprins, însetat,
Cu ogorul nelucrat.
S'oblicesc de-a mea pricină
Lăsăm pânea în neghină
Și târziu m'am dumirit,
Când am fost și sărăcit...
După casă, în grădină,
Aveam meri cu roadă plină,
Patru meri, groși, ultuiți,
De la bătrâni dăruiți.
Iși făcea mereu de sfat
La mine omul bogat.
Și-o lua încetinel:
Cumătre, îmi spunea el,
Scutură vreo două mere
Să n'aibă naș'ta durere,
Mere pentru rodinit,
Pentru pruncul nou venit...
In grădină mă porneam,
Ce era nu bănuiam,
Pe bogat îl îndemnam:
Clatină, nașule, măru,
Să crească pruncului păru,
Să nu-l tundă la armată,
Gradații să nu ți-l bată;
Să ia de nevastă-o fată
Ce știe rostul la spată,
Cânepa cum se murează,
Mult pe scaun să nu șează;
Să nu fie urîțică,
Nici în stat prea puțintică,
Să fie un luj de mur,

Svârlogă-aruncată 'n ciur.
Eu îi făceam lui urare,
El gândea să-mi dea samare.
Merii mei, grădina mea,
La suflet îl ustura
Și m'a dat în judecată
Că i-aș avea bani de plată...
Și-a cumpărat jurători,
Și-a plătit judecători
Și m'au găsit vinovat
Față de legi și bogat...

Când era ziua de plată
Bogatul privea 'n găleată
Să vadă de nu e spartă,
In plata ta s'o socoată.
La bogați câte se sfarmă
Toate ți se pun în samă,
Tot ce-i mâncat de rugină
La pâlmaș s'a pus în vină.
Bogatu-i pui de ciocoi
Care-a stors vlaga din noi...

Cu pământul de pe văi
N'o pot scoate 'n căpătăi,
Cu pământul din răsuri
Nu pot da pâne la guri.
Câteva prăjini de loc
Le samăn și le întorc,
Caut mana să le storc,
Dar tăciunile desghioc.
Mi-a dat tata moștenire
Gârlele săpate 'n șire,
Maluri de ape mâncate,
De șuvoaie măturate,
De prăpădenii spălate,
De ochii mei mângâiate.
Pământul ce-a fost mai gras

Bogatul la el l-a tras,
Pândind omul greu lovit,
Numai bun de jefuit.

Dacă n'aveai ce mânca
Bogatul te 'mprumuta,
Te 'mprumuta și-ți cerea
Insutit din câte-ți da.
Când era timp potrivit
Te chema el la prășit,
Te chema la vânturat,
La mașini, la treierat.
Grăul tău nepus în clăi
Putrezea în mucegăi,
Cristelu-ți cânta 'n porumbi
Și-ți sta casa în pociumbi.
De-i spuneai că te-ai plătit
El se repezea răstit:
Să m'ajuți la munci
Când îți dau porunci!
Curăță prin șure,
Du-te la pădure,
In fugă să dai
Să-mi macini mălai,
Căci la iarnă iar
Imi vii la hambar...

N'avea omul un grăunte,
Doar sudori purta pe frunte.
Sămăna și el în gând
Copci de copci și rând de rând
Pe ogoare numai spini,
Mătrăgună și ciulini;
Săracul plătea la bir
Pe urzică și pe pir...

Bogații stârneau războaie
Și 'n ogor creșteau lupoaie.

Secau mamele de lapte,
Ei cereau munci pe bucate.

Satul da morții tarif:
Morți de foame și de tif.
Amorțea ziua 'n noroi
Fără-un pumn de popușoi.

Vor bogații iar pârjol,
Tot pământul ars și gol,
Insă stolul lor de corbi
N'o sbura pe țări de orbi...

Vor popoarele să 'nșele,
Sângele 'n lacrimi să-l spele,
Fac averi și aur strâng
Și scot suflete la târg...

Spun că dumnezeu lăsat-a
Unul rob, altul cu plata,
Unii foamea să îndure,
Alții să bată, să fure...

Prefăcutele lor fețe
Nu pot pune 'n cale bețe,
Căci atunci când vrea norodu:
Lumii vechi să-i cânti prohodu."

* * *

Cruzi și răi erau stăpânii.
Trezeau basmele bătrânii.
Feți-Frumoși și Cosânzene
Se iveau mereu prin gene...

Bucățița dela gură
O simțeau pe gât arsură
Când în strachină-ți cădea
Sudoarea și lacrima.

Priveai holdele câmpii
Și-ți plâneau în grai copiii,
Și umblai din loc în loc,
Cătând pâine și noroc...

Frunza când se frământa
Plâneau țara și cânta,
Vântul cântecul ducea,
Robul rob să nu mai stea...

* * *

Pe uși de 'nchisoare
Se puneau zăvoare,
Până și 'n vâlcele
S'așezau zăbrele...

Luptă comuniștii!
Vremii de restriștii,
Și țării pustii,
Aduceau țării.

S'auzea prin văi:
„Vă urăsc, călăi!
Chiar când împușcați
Moartea vă semnați!“

Lupta s'aprindea,
Flacăra ardea

Și 'ncepea s'o vadă
Omul din obadă...

Cei săraci și goi
Mergeau la război,
Flămânzii soldați
Mureau degerați.

Vifore turbate
Ii boceau prin sate,
Cârdurile de ciori
Le aveau surori...

Bătrâni și recruți
Numai „dispăruți“.
„Frate, mamă, fiu,
Ultimul rând scriu...“

Scrisoarea 'ncepută
Sta în haina ruptă,
La inimă pusă,
Ca să fie dusă...

* * *

Fugeau nemții prin troian
De focul stalingrădean,
Lăsau câmpul de morți plin
Dela Volga la Berlin...

Zvastica zăcea 'n noroi,
Prin ciulini și prin gunoi.
Al pământului cățel
Sta 'n semețe căști de-oțel...

Darnic e pământul rus...
Cresc păduri de grâu, în sus,
Vântul stepei parcă zice:
Dușmanu-i hrană la spice.

Ruina, moartea, pârjolul,
Aprind mai tare poporul,
Fiara rănită turbează,
Ar vrea lumea ca să arză...

Nu-i cu putință, nu-i lege,
Urma de sânge a șterge,
Oricum, odată și-odată,
Crima își cere răsplată...

Nu stau pe roze și flori
Cumpărătorii de sudori;
Iar peste țara înrobită
Sosește ziua însovită...

* * *

Vin soldați, victorioșii,
Luptători cu stele roșii,
Frații dragi, liberatorii,
Incărcați de ani de glorie.

Albe flori de săpunea,
In val trece stea de stea,
Cântecul ogoarelor,
Fratele popoarelor.

Și bătrânii ies la porți
Cu fete și cu nepoți,
Din ai Plevnei volintiri
Mai c'un veac de amintiri...

Pe rus frate l-au avut,
Turcu-a fost amar bătut,
Fratele nu și-au uitat
In lungi ani din lung veleat...

* * *

In grădini rodul se coace,
Se ridică frunți sărace,
Ochi care-au privit în jos
Cuprind tot câmpul mănos...

Vin în sate muncitori,
Comuniști, îndrumători,
Orașul fața și 'ndreaptă
Către satul ce-l așteaptă...

* * *

La 'nceput de zile bune
Un vecin povestea-și spune.
Povestea e cunoscută,
Dar n'a fost în tiv cusută...

Vorbea lumea să-l asculte
Cu izvor de fapte multe,
Cu elan și-aprins la față
Pentru cântecul de viață.

Vorbea zile, vorbea nopți,
Și pe prispe și la porți,
Vorbea pentru omul treaz,
Omul dârz, omul viteaz.

Pentru cel scos din povară
N'avea vorbe de ocară;
Pentru cel scos din robire
N'avea vorbe de hulire.

Sufletu-i înflăcărat
Aducea lumină 'n sat,
Vorbă caldă, bucurii,
Peste șincuri, jitării...

Cu migală și răbdări
Zi de zi și sări de sări,
Pânea minții aducea,
Celor adunați zicea:

— „Azi țăranul muncitor
Și-a găsit îndrumător!
Nu mai este apăsător
Nici de legi, nici de bogat!

Pentru noi ne facem legi,
Cei ce-am fost ținuți în vergi!
Cei ce-au dus-o în ocară
Sapă 'n munții vieții scară!

Nesfârșiți, cutezătorii
Intorc pagini de istorii,
Ca un sbor de pe câmpii
Glasul și privirea li-i.

Drumul cel adevărat
Comuniștii l-au aflat
Și-au pornit ca să ridice
Drumul luptei bolșevice.“

Se strecoară noaptea 'n sat
Glas de șarpe 'nveninat,
Se întinde peste sate
Glas de vipere turbate...

Umblă bogătani
Să oprească anii,
Ies ca liliicii
La poarta potecii.

Ar dori să'ntoarcă,
Să nu se mai facă
Întinsa câmpie
O gospodărie...

* * *

Mai în sus de gârla morii,
Ciucuri-ciucuri, trecătorii,
Sub un mal de lut surpat,
Află-un om înjunghiat.

Și din vale și din deal
Se ridică glasuri, val;
Se cunosc, se știu făptașii:
Toți crâșmarii și toți nașii...

Ucigași l-au chinuit,
El n'a plâns, nu s'a căit,
Gândul nu și-a îndoit,
Mai aprins s'a îndârjit.

N'a putut haita turbată
Opri inima să bată!
Cine poate sta'n cărări
Unui sat și unei țări?

Ochi de fiară, de chiabur,
Mai pândesc de jur în jur,
Se văd fălcile 'ncleștate,
Colți ce mușcă pe la spate...

Insă satele sânt treze,
Nu-i lasă să s'aciueze;
Impozite, colectări,
Ca pentru acei cu stări...

* * *

Peste satul frământat
A 'ncolțit gândul curat,
Prima dată a 'ncolțit
Pe-o costișă, la cosit.

Era 'n vremea uscăciunii,
Cam pe la schimbatul lunii
Când furtunile-au trântit
Grâie gata de cosit.

Grâie cu spice 'nchircite,
Cu grăunțele sbârcite,
Cu paiul uscat, șofrag,
Să n'aibă săracul chiag...

Chiaburul era chiabur:
De sudori și sânge fur.
Cel sărac scrâșnea 'n măsele
Și-i mai da un rând de piele...

Ploaia da, holda creștea,
Satul pe chiabur ura,
Pe drum nou, mare pornea,
Vestea sate cuprindea.

* * *

S'au strâns pe miriști în ceată
Mai munciți și mai cu gloată
Și-au venit și mai cu stare,
Brațe multe, muncitoare.

Sfătuesc la câmp în soare
Sub pârjol și sub dogoare,
Sfătuesc și'n cale pun
Traiul lor, traiul mai bun.

Cuvântul adevărat,
Dela om la om purtat,
Ca un vânt care adie,
Prinde aripi și tărie...

* * *

Gândul crește, leagă faptă,
Gândul limpede n'așteaptă :
Coase, seceri și tractor
Pun trecutului zăvor.

Vin foștii lotași
La muncă părtași,
Parte după zile
Scrisă seara 'n file,

După muncă parte,
Socotită 'n carte,
După vrednicie,
Scrisă pe câmpie...

* * *

In izvoarele minciunii
Mai sting babele tăciunii
Și-ar vrea dușmanii să vadă
Nimicită noua mladă...

* * *

Merge vestea pân' departe
Că se duc din sat la carte
Tocmai colo, la Pașcani,
La o școală de doi ani...

Un bătrân pe-o fată 'ntreabă:
— „Tot nu ți-ai văzut de treabă?
N'ai voi să-mi spui mata
Câtă carte-i învăța?“

— „Merg să mă fac agronom.
Cartea îl face pe om om.
Nimenea nu s'a iscat
Gata pe lume 'nvățat.“

— „Agronom? Dar ai să poți
Invârți a minții roți?
Pentru asta-ți trebe cap...
Unde intră, unde 'ncap?“

— „Ai și mata, fiul mic...
Snop de grâu, strop de voinic...
I-a mijit și mustăcioară
In brigada de tractoare...“

Ia întreabă-l ca să-ți spună,
Cum învață, cum adună,
Cum în minte i-a 'ncăput
Toate câte n'a știut...

Care sărac mai 'nainte
Ajungea un președinte?
Bogații vorbă ne-au scos:
C'avem cap fără folos...“

Pe moș tusele-l răpun...
Inșă are suflet bun.
Fata n'a ieșit la horă,
Moșu-o vrea 'n casă, de noră...

Lună nouă pe poiene
Arcul ei dela sprâncene,
Iar pe spate, împletite,
Cozile, spice pălite.

Bluza ei cu picățele
Parcă-i licărit de stele,
Licărit nepotolit
Ca un dor abia stârnit...

Cât privești într'o 'ntinsoare
Joacă țarina 'n brăzdare,
Pluguri, grapele străbat,
Pârâe pelinul 'n hat...

Fiul moșului cel mic,
Snop de grâu, strop de voinic,
Străbătând cu gându 'n ani,
Scrie fetei, la Pașcani:

„Gata-s arăturile
Și sămănăturile.
Mai întâi și la 'nceput
Te cuprind și te sărut.
Și să-mi dai repede carte
Cum se fac holde bogate.
Scrie mult, în carte pune
Cum se face 'n Uniune.
Eu de-aice îți voi spune
Câte sânt și câte-s bune...
Râpile și văile
Iși deschid odăile,
Să treacă izvoarele,
Și să intre soarele
S'aducă luminile,
Să crească uzinele.
Iși deschid odăile
Și-și ridică scările
Să pătrundă zările,
Să vină amezile,
Să crească livezile,
Și pe toate coamele
Să se coacă poamele,
Și pe toate luncile
Să rodească muncile.
Muguresc privirile
Pe toate zidirile,
Muguresc mușcatele

Peste toate satele,
Muguresc gherghinele
Unde-au fost suspinele.
Nu uita ce ți-am cerut
Și 'ncă-odată: te sărut..."

* * *

A 'ncolțit gândul curat
Peste satu 'ntunecat,
Prima dată a 'ncolțit
Pe-o costișă, la cosit.

Gândul crește, leagă faptă,
Gândul limpede n'așteaptă:
Coase, seceri și tractor
Pun trecutului zăvor.

* * *

Colo, pe-un dâmboc,
Loc ales de joc,
Lumea se adună
Că vine să spună,
Fata lui Săscut,
Din câte-a văzut.
Este deputată.
De satul ei cată:
Creșă, dispensar,
Prin Sfat Popular...
Mult a mai umbflat
Și multe-a aflat,
Lumea o 'nconjoară,
Ea s'aprinde 'n pară:
— „Nici nu mă pricep
De unde să 'ncep,
Mult mi-ar trebui

Să pot povesti...
In Moscova-am stat
Și m'am minunat:
N'ai ochi a privi
Din câte pot fi.
Am văzut, un trai,
Până în Altai,
In colhoz, uzini,
Ruși, chirchizi, gruzini,
Lanuri nesfârșite,
Roduri ne'ntâlnite,
Stânci înzăpezite,
Crescători de vite,
Oameni minunați,
Dragi ca niște frați.
Ne spunea un rus:
Natura-am supus,
Mutăm munți din loc,
Oprim ape 'n joc,
Facem din pustii
Mănoase câmpii.
Peste Uniune
Soarele n'apune.
In nord, ger, zăpezi,
In sud, flori, livezi,
Portocal, măslin,
Verile 'n loc țin.
Singuri și-au făcut
Toate ce-am văzut...
Stalin, țara-i toată,
Dragoste ne-arată..."

* * *

Snop de grâu, strop de voinic,
Stă în iarbă pe ilic
Și citește înc' odată
Cartea dragă, așteptată...

* * *

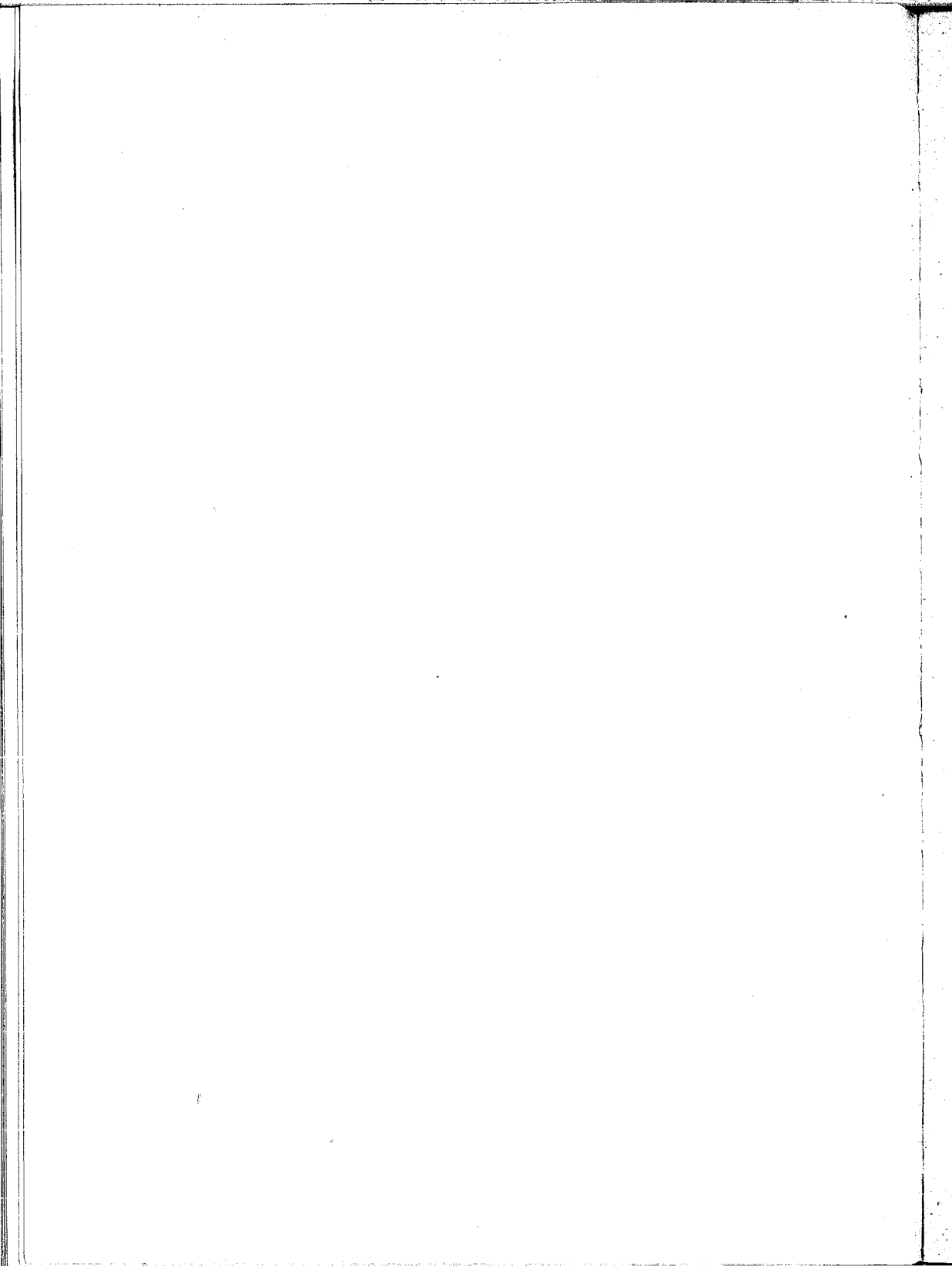
Cântă lăutarii
Joacă făurarii,
Oameni ce străbat
Un drum luminat.

* * *

Priviți peste ani,
Muncitori țărani!
Priviți pe ogoare
Scăldate de soare!
Holda semănată
Culeasă așteaptă,
Culeasă de voi,
Brigăzi de eroi!
Ani de luptă, grei,
V'au adus temei!
Mii de glasuri spun:
Spor și noroc bun!

1949

Cântece



LUNCA PRUTULUI

In luncă lumină se face,
Iar apele Prutului tac;
Pădurile dese de stufuri
Sub brazda tractorului zac.

Albastru e cerul pe luncă
Și 'n suflet se face senin,
Se clatină spicele grele
Cu bobul de cântece plin.

Simți inima țării cum bate
In lanul de grâu și orez;
Sub ochii și mâinile noastre
Cresc mugurii marelui crez...

CIRITELUL

Pe dealuri și pe ponoare
Ciritelul umbră n'are,
Cum n'are umbră în sat
Omul lacom și bogat.

Bogatu-i ca ciritelu
Numai cu țepi tot pe elu.
Ciritelu e lăsatu
Să fie scos și-aruncatu.

Bate vântul tărăințel
Și rupe din ciritel,
Iar hârlețu-l dă afară,
Plugurile vin și ară.

La tufă de mărăcine
Nici o pasăre nu vine,
Căci spinul e ocolit
Și moare de părăsit...

Bogatu-i ca ciritelu
Numai cu țepi tot pe elu.
Ciritelu e lăsatu
Să fie scos și-aruncatu.

MARE BUCURIE'N ȚARĂ

Privește și tot privește
Jocul cum se întetește!
Cireșul a dat în floare,
Cântă lăutare!
N'avem zile să'nsăreze,
Fetele-s sfârleze!

În poiană, lângă iaz,
Ce mai strigăte și haz!
Ne-a hulpt grâu 'n câmpie,
Cântă ciocârlie!
Vântul s'a stârnit prin spice,
Calfa horii zice:

Uite-așa și tot așa,
Bate talpa, nu te da.
Pe bogătan nu-l cruța!
Uite-așa și tot așa!

Bate țărna cu picioru
Să-ți ardă mai tare doru!
S'avem holde'mbelșugate
Peste tot la sate!
Să crească din vară'n vară
Bucuria'n țară!

ANII TINERI

Am primit din sat scrisoare
Și de drum m'am și gătit.
Anii tineri dau în floare,
Visul se vede 'mplinit.

Insetat cuprind câmpia,
Trec pe sub un nuc bătrân,
Parcă-mi văd copilăria
Printre brazdele de fân.

Adunam iarba cosită,
Bogatul mă suduia,
Avea inima 'mpietrită,
Pe sărac nu-l păsuia.

Am ajuns la noi acasă.
E și mama prin ogradă;
Brațul de strujăni își lasă,
C'a venit fiul s'o vadă.

Un nepot aprins la față
Mă întâmpină din prag,

Ii ridic și port în brață
Parte roșie din steag...

Mama scaunul mi-arată
Ca să stau lângă cuptor,
Și-mi tot spune bucurată
Ce-a făcut brigada lor.

Pe perete, lângă grindă,
Intre albe flori de soc,
Zi de zi să-i stea oglindă,
I-a făcut lui Stalin loc.

BADEA MI-A DAT CUVÂNT

Umblu veselă și cânt
Că mi-a dat badea cuvânt
C'amândoi vom viețui
Câte zile sunt și-or fi.

Pe badea când îl zăresc
Ca o floare înfloresc,
L'aștept la poartă să vină,
Stelele îi fac lumină.

Pe la poartă badea trece
Ca o adiere rece,
Ca o adiere caldă
Badea trece să mă vadă.

MUGURUL

Pruncul strâns în brațe-l țin
Să nu știe de suspin,
Îl așez lin în copaie
Să nu știe de războaie.

Pruncul a scâncit, visează,
Tata-i stă la cap de pază.
Îi vorbesc, îl prind în grabă
Ca pe-un licurici din iarbă.

Genele-i clipesc și țes
Viitor de veacuri des,
Viitor senin, curat,
Ca obrazu-i sărutat.

Peste cap îl ridic, zmeu,
Râde pruncul când îl ieu;
Soare 'n ochi, muguru-i gata,
Râde pruncul, râde tata...

VITEAZUL PANDUR

La Gron, Debrețin și în Tatra,
Lupta pe câmpii și 'n păduri,
Cu gândul să-și apere vatra,
Soldatul viteaz din panduri.

Fasciștii, ca fiara turbată,
De sânge și crime mânjiți,
Fugeau de cumplita răsplată,
In lupte bătuți și striviți.

Jurase pe morți să-i răsbune
Și-apoi să se'ntoarcă 'n sat,
Zicând că la prunci le va spune
Pe unde și cum a luptat...

Războiul era pe sfârșite
In ziua aceia de Mai...
Scrisoare-i făcuse iubitei
Viteazul pandur Neculai...

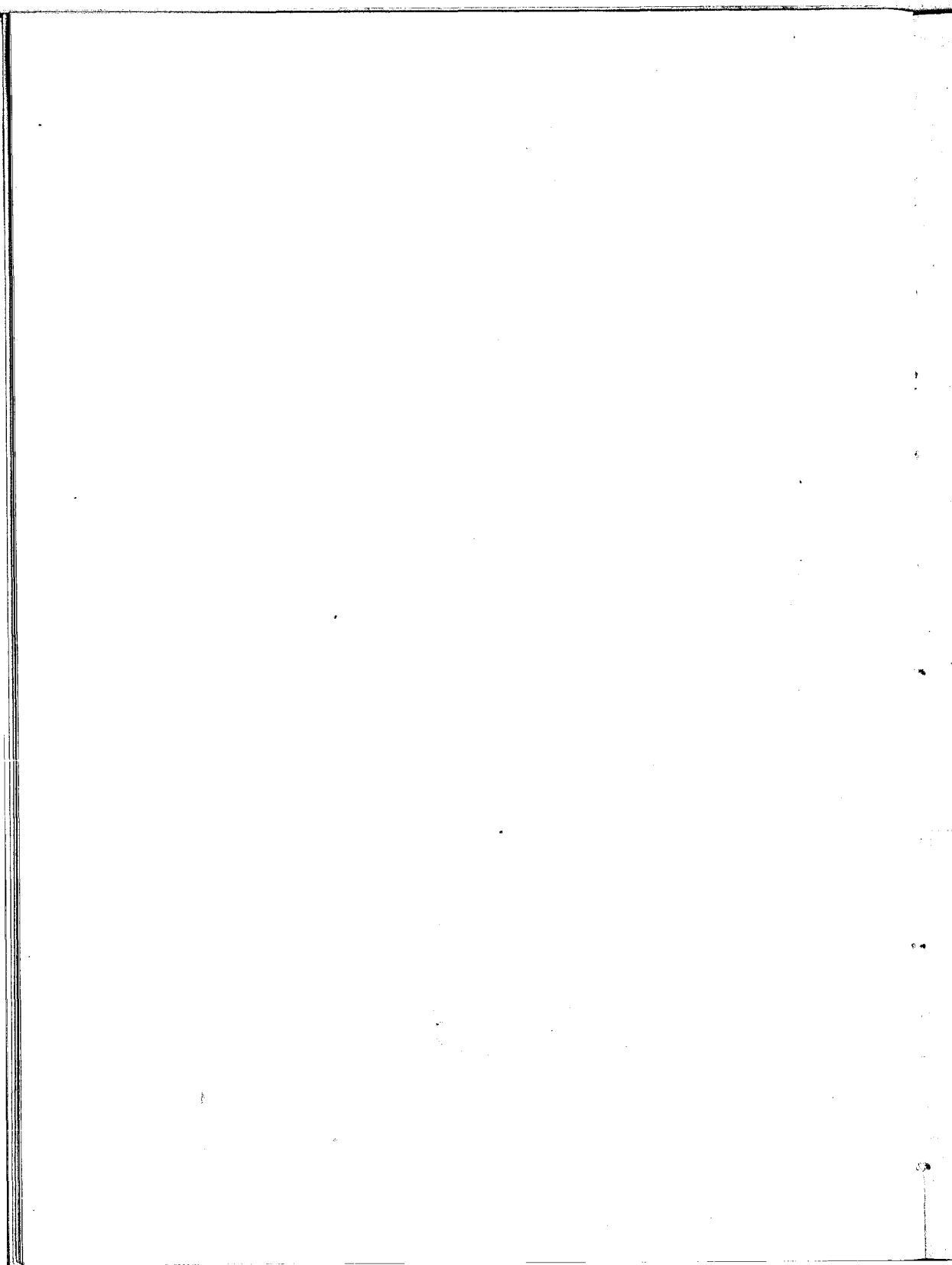
Scrisese un rând din scrisoare
Și lupta în zori începu;
La primele raze de soare
Pandurul eroic căzu...

„Sunt mândru să mor pentru țară!“
Atâta 'n scrisoare scria...
Cânta peste munți o chitară,
Războiul pe Elba sfârșia...

* * *

Pandurul căzut vitejește
In luna aceia de Mai,
'L-aud și acum cum grăește
Prin mii de panduri de pe plai...

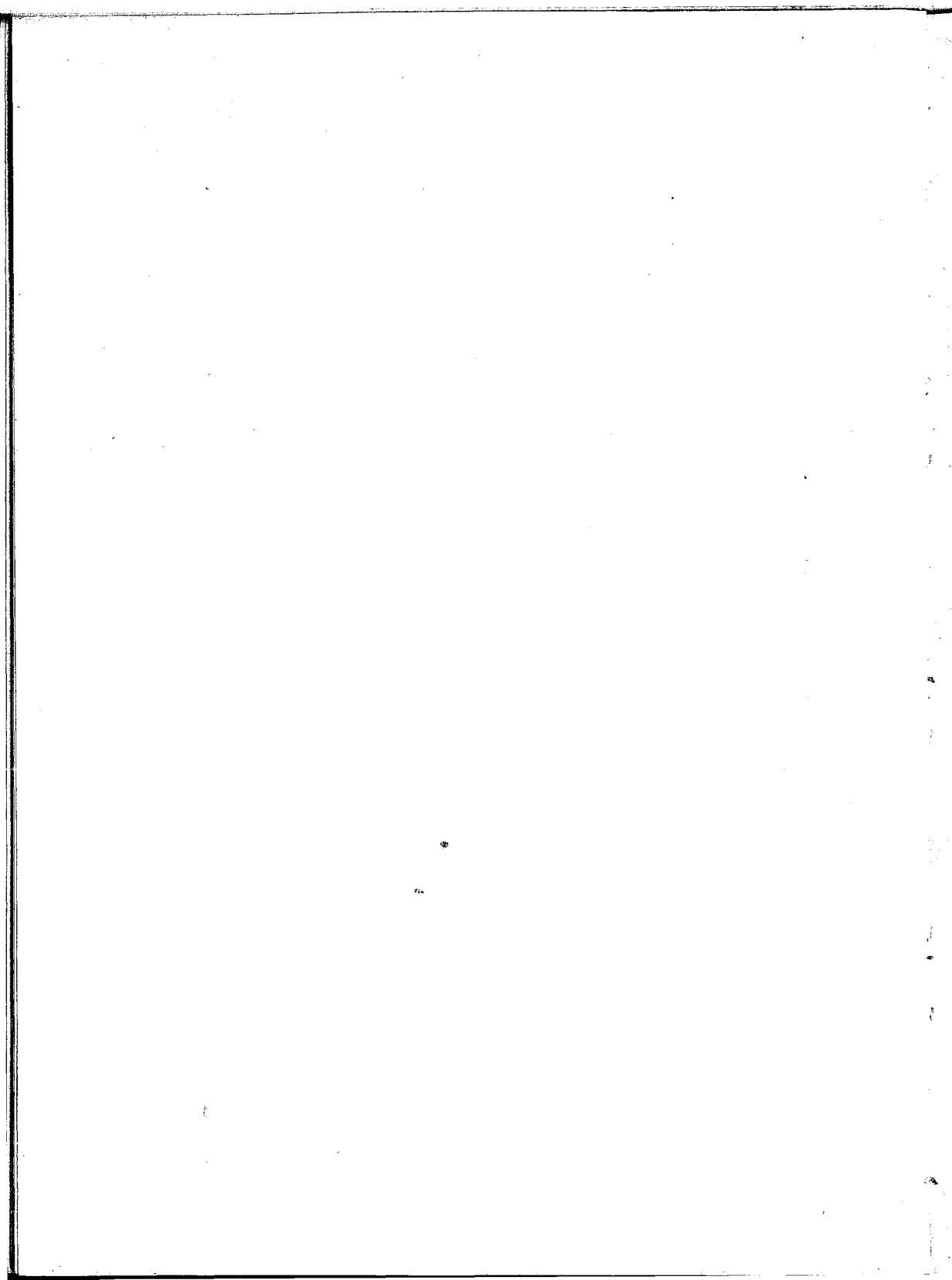
Când țara s'o aperi îți cere
Pe gânduri o clipă nu sta,
Tu viață îi dai și putere,
Tu gloria ei vei purta.



CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
<i>DOFTANA</i>	5
<i>BALADA CELOR PATRU MINERI</i>	25
<i>NOROC BUN</i>	43
<i>CANTECE</i>	65
<i>Lunca Prutului</i>	67
<i>Ciritelul</i>	68
<i>Mare bucurie'n țară</i>	69
<i>Anii tineri</i>	70
<i>Badea mi-a dat cuvânt</i>	72
<i>Mugurul</i>	73
<i>Viteazul pandur</i>	74





De acelaș autor :

- Sânge de țăran* (versuri) București, 1936.
Război (versuri) București, 1937.
Nu sânt cântăreț de stele (versuri) București, 1940.
Scrisori de pe front (reportagii) București, 1945.
Poezii, București, 1945.
16 mîltoane (versuri) București, 1945.
Torrentele (versuri) București, 1945.
Balade, București, 1946.
Singura Cale (evocare istorică) București, 1946.
Bălceștii (dramă) București, 1948.
Hrisovul meu (versuri) București, 1948.
Balada celor patru mineri, București, 1949.
Doftana (versuri) București, 1949.

DUMITRU CORBEA — ANII TINERI

Ed. I București, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, 1951.
80 pagini Ft. 175 × 250 mm. Lei 80. — Tipografia
Atelierele Grafice Nr. 1. Dat în lucru 10.VIII 1951. Bun de
tipar 3.X.1951. Hârtie velină mată de 80 gr./m. p. ff.
70 × 100/56. Tiraaj 6000 ex. Coli de tipar 5. Coli de
Editură 2,5. Autorizația de tipărire 4540/1951.
Indicele de clasificare pentru bibliotecile mici 8 R.